

Αρχιερατική Θ. Λειτουργία στην Ι.Μ. Αγίας Κυριακής Λουτρού

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Μεγάλη Πέμπτη 9 Απριλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στο καθολικό της Ιεράς Μονής Αγίας Κυριακής Λουτρού.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Ἐγώ παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου, ὃ καί παρέδωκα ὑμῖν».

Μέ αὐτούς τούς λόγους ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος παραδίδει στούς χριστιανούς τῆς Κορίνθου καί σέ ὅλους ἐμᾶς ὅχι κάτι δικό του, ἀλλά κάτι τό ὁποῖο παρέλαβε ἀπό τόν Χριστό. Παραδίδει τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, τό ὁποῖο παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός στούς μαθητές του κατά τόν Μυστικό Δεῖπνο. Ὁ ἴδιος

δέν ἦταν παρών, γιατί δέν ἦταν μεταξύ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Μᾶς βεβαιώνει ὅμως ὅτι ὁ Χριστός τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὅλα ὅσα ἔκανε καί εἶπε στούς μαθητές του ἐκείνη τήν νύκτα, παραδίδοντάς τους τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί ζητώντας τους νά τό ἐπαναλαμβάνουν εἰς ἀνάμνησή του.

Αὐτή τήν παράδοση «τῶν καθ' ἡμᾶς φρικτῶν Μυστηρίων», ὅπως σημειώνει ὁ ἱερός Συναξαριστής, ἐορτάζει κατὰ τήν Ἁγία καί Μεγάλη Πέμπτη ἡ Ἐκκλησία μας.

Δέν εἶναι ὅμως αὐτή ἡ μόνη «παράδοση» τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ σημερινή ἡμέρα. Μετά τήν πρώτη αὐτή παράδοση, πού πραγματοποιήθηκε στό ἀνώγαιο, ὅπου κατὰ τήν ἐπιθυμία του ὁ Χριστός συνέφαγε γιά τελευταία φορά μέ τούς μαθητές του, προσφέροντάς τους τό Σῶμα του καί τό Αἷμα του μέ τή μορφή τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου πού εὐλόγησε καί τούς μοίρασε, ἀκολουθεῖ ἡ δεύτερη παράδοση.

Ἡ παράδοση αὐτή γίνεται στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, στόν προσφιλή γιά τόν Κύριο καί τούς μαθητές του τόπο, ὅπου συχνά πήγαινε γιά νά προσευχηθεῖ. Καί ἀποτελεῖ τμήμα τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, στό ὁποῖο ὁ Χριστός παραδίδει τόν ἑαυτό του ὄχι στούς μαθητές του, ὄχι στούς φίλους του, ἀλλά στόν μαθητή πού τόν πρόδωσε, στόν Ἰούδα, καί στούς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων.

Καί στίς δύο παραδόσεις ὁ Χριστός παραδίδεται στούς ἀνθρώπους. Παραδίδεται ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη. Παραδίδεται γιά τή σωτηρία τους.

Στήν πρώτη τούς παραδίδει τό Σῶμα του καί τό Αἷμα του, πρὶν νά σταυρωθεῖ καί πρὶν νά χυθεῖ εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων, γιά νά τόν θυμοῦνται καί νά μένουν ἐνωμένοι μαζί του πάντοτε.

Στή δεύτερη παράδοση ὁ Χριστός παραδίδεται στά χέρια ἐκείνων πού, ἀπό φθόνο καί ἀγνοώντας τίς εὐεργεσίες του, θέλουν νά τόν θανατώσουν.

Παραδίδεται ἀπό τόν μαθητή του, πού ὑποκύπτει στό πάθος τῆς φιλοχρηματίας καί τολμᾷ νά προδώσει τόν Διδάσκαλό του γιά τριάκοντα ἀργύρια.

Ὁ Ἰούδας συμμετέχει καί στίς δύο παραδόσεις. Εἶναι παρών καί στό ὑπερῶο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καί στή Γεθσημανῆ. Στήν πρώτη εἶναι μαζί μέ τόν Χριστό, ἀλλά δέν ἀκούει τόν λόγο του, δέν ἀκούει τήν προειδοποίησή του. Καί ὅταν ὁ Χριστός λέγει ὅτι κάποιος ἀπό σᾶς θά μέ προδώσει καί θά ἦταν καλύτερα γι' αὐτόν νά μήν εἶχε γεννηθεῖ, ὁ Ἰούδας, ἐνῶ γνωρίζει ὅτι ἐκεῖνος θά τόν προδώσει, ρωτᾷ ὑποκριτικά: «μήπως ἐγώ, Κύριε;»

Στή δεύτερη παράδοση ὁ Ἰούδας εἶναι καί πάλι παρών. Αὐτή τή φορά ὅμως εἶναι

ἀπέναντι ἀπό τόν Χριστό, μαζί μέ τούς ἐχθρούς. Τόν ἀσπάζεται, ὄχι ἀπό ἀγάπη, ἀλλά γιά νά δείξει ποιός εἶναι αὐτός πού θέλουν νά συλλάβουν.

Ὁ Ἰούδας εἶναι παρών καί στή δεύτερη παράδοση, ἀλλά μέ τή στάση του ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει ξεχάσει τόν Χριστό καί μέ τή φρικτή καί ἀνόσια πράξη του ἐπιβεβαιώνει τόν λόγο τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου πού ἀκούσαμε στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα: «Ὁ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως, κρῖμα ἑαυτῶ ἐσθίει καί πίνει».

Στόν Μυστικό Δεῖπνο τολμᾷ νά λάβει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά θεϊκά χέρια. Ἀλλά ἐσθίει καί πίνει ἀναξίως, κυριευμένος ἀπό τά πάθη του. Γι' αὐτό ὄχι μόνο «κρῖμα ἑαυτῶ ἐσθίει καί πίνει», ἀντί δηλαδή νά ὠφεληθεῖ καί νά καθαρθεῖ ἀπό αὐτή τή μετάληψη, ἀμαρτάνει ἀκόμη περισσότερο καί ὀδηγεῖται μέχρι τήν πιό ἀκραία ἐκδήλωση τῆς ἀμαρτίας, τόν τραγικό θάνατο τῆς αὐτοχειρίας, πού τόν χωρίζει ὀριστικά καί ἀμετάκλητα ἀπό τόν Χριστό.

Ὁ Χριστός προσφέρεται καί σήμερα καί σέ κάθε θεία Λειτουργία ἀπό ἀγάπη γιά ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους, γιά νά μᾶς δώσει τήν εὐκαιρία νά ἐνθυμούμεθα αὐτή τήν προσφορά του καί τήν ἀπέραντη ἀγάπη του. Καί μέσα σ' αὐτή τή θεία Λειτουργία τοῦ προσφέρουμε τά ὀνόματά μας, γιά νά μᾶς ἐνθυμεῖται καί Ἐκεῖνος. Ἄς μήν περιορισθοῦμε ὅμως σέ αὐτό. Ἄς τοῦ προσφέρουμε καί ἐμεῖς τήν ἀγάπη μας, ἀξιοποιώντας τά μέσα πού θέτει στή διάθεσή μας γιά νά καθάρουμε τήν ψυχή μας ἀπό τίς ἀμαρτίες πού ἐμφωλεύουν σ' αὐτήν καί νά προσέλθουμε κατά τό δυνατόν ἀξίως, ἔτσι ὥστε νά ἐνωθοῦμε καί νά παραμείνουμε ἐνωμένοι μαζί του γιά νά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία μας, γιά τήν ὁποία θυσιάσθηκε.

